

Голѣма била радостъта на царя, когато видѣлъ дъщеря си здрава и жива. Той я галилъ, цѣлувалъ и сълзи текли по сивата му брада. Но макаръ че той искалъ да я развесели, царкинята все си оставала печална и по-раншната ѝ веселостъ пропаднала. Когато царьтъ запитвалъ защо е тъй натжжена, тя нищо не му отговаряла и се стараела да се покаже весела, за да не го огорчи. Но щомъ оставала сама, тя започвала да плаче, кършила пръсти и повтаряла:

— Ахъ, колко жалко, че съмъ слѣпа!

Стариятъ царъ обявилъ по цѣлото си царство и изпратилъ хора въ всички съседни държави да разгласятъ, че този, който може да развесели царкинята, ще се ожени за нея и ще получи цѣлото царство въ награда.

Отъ близо и отъ далече се събрали стари и млади, богати и бедни, царе, графове, царски синове съ блестящи свити, за да развеселятъ царкинята. Но всички старания оставали напраздни и дошлитѣ се връщали засрамени. Царкинята, както и по-рано, си оставала печална.

Единъ день царьтъ тръгналъ да се поразходи малко изъ градината. Той изеднажъ забелязалъ дъщеря си облегната на решетката горчиво да плаче. Безшумно се доближилъ царьтъ къмъ нея и чулъ какъ тя ридаела:

— Нима презъ цѣлия си животъ азъ ще остана слѣпа?

Като чулъ тия думи, стариятъ царъ се хвърлилъ къмъ нея, хваналъ я за ръце и извикалъ:

— Кой ти каза, че си слѣпа?

Царкинята отначало не искала да признае, но баща ѝ настоявалъ и тя подробно му разказала за случилото се.

Разгнѣвениятъ царъ веднага изпратилъ стража да доведе козаря. Когато той се явилъ, царьтъ го запиталъ:

— Ти ли каза на дъщеря ми, че е слѣпа?

— Да, азъ ѝ казахъ това, — отговорилъ козарьтъ.

— Ти си направилъ дъщеря ми нещастна и затова трѣбва да умрешъ.

Царьтъ заповѣдалъ да свържатъ козаря и да го хвърлятъ въ затвора, кждето не прониквала ни слънчева, ни месечна свѣтлина.

Лежалъ козарьтъ въ тъмнината и мислилъ за своя близъкъ край. Мислилъ той и за красивата царкиня и какъ я направилъ нещастна. Лежалъ той и изеднажъ чулъ надъ себе си тихо пѣене и чуруликане. Погледналъ нагоре и забелязалъ на прозореца две птички, които тихо приказвали помежду си. И всичко каквото тѣ говорили, козарьтъ добре разбралъ.

— Тукъ никой нѣма да ни чуе, — казала едната птичка, — и азъ ще ти кажа една тайна, която научихъ. Ти сигурно знаешъ, че царската дъщеря отдавна е печална и никой не може да ѝ помогне. Само този, който ѝ възвърне зрението, може да я направи пакъ радостна и весела. А зрението ѝ може да се върне, ако се пжтува далече. Въ чуденъ и свѣтълъ край, задъ морета и